

»Moja žena je hotela utopiti pet otrok, novorojenčkov, samih ljubkih dečkov. Kuklici jih je dala v koš in ji je naročila, naj jih utopi v ribniku za lipami; ako bi jo kdo na potu vprašal, kaj nese, naj odgovori, da ima v košu pet psičkov. Vi sami ste izrekli sodbo nad njo in jaz se hočem po njej ravhati.«

Žena, ki je sedela na vitezovi desnici, je omahnila in morali so jo odnesti iz sobe.

Gostje niso mogli verjeti.

»Sveto resnico vam pravim, tako, kakor se bo naš rod, dokler bo živel, imenoval rod Petpesjakovcev¹,« je rekel vitez. Ko je končal, so se duri odprle in sluge so prinesli pet dečkov v pernicah, pet ljubkih dečkov. Ali tokrat se niso smejali, vsi hkrati so zajokali, zastokali; da bi jih ne slišal, si je oče tiščal ušesa, kakor je bila pred dvema dnevnoma napravila mati.

Zaman so prosili gosti viteza, zaman so ga rotili pri časti rodu in vsega viteškega stanu, da ne bi izvršil okrutne obsodbe, češ, da bodo potem s prstom kazali na gospode in jim očitali grdobije. Toda Nprobiliški gospod je bil ponosen in neizpros.

Svojo ženo je zaprl v najglobljo ječo, ni ji dal niti grizljaja kruha in je odšel z Nprobilic.

Kuklico so odvedli k ribniku, in jo na vrvi in oblečeno spustili v vodo. Ko se je dovolj dolgo namakala, so jo izvlekli, ter jo privezali na steber sredi visoke grmade. Nato so grmado zažgali in ko so plameni švigali okrog Kuklice, so s ponvami prilivali vodo v ogenj, da se je babnica počasi pekla.

»Ali so še zdaj tam ribniki, očka?« sem vprašal očeta po kratkem molku.

»Še zdaj so tam, dečko; ali v sedanjih časih je malokdaj voda v njih. Zato je taka draginja. Starodavno prerokovanje govori o teh ribnikih. Zpomni si ga! Ako so brez vode, tareta narod draginja in beda, kadar imajo mnogo vode, prinašajo splošno izobilje. Ko pojdeva v Slano, ti jih pokažem; na desni strani pota jih bova videla; blizu njih je prepad, kjer je, kakor pravijo, izginil nekoč v globočini voznik z vozom in konji. Takrat je vodila tam mimo še cesta; še danes stoji ob močvirju razpadel kamenit križ.

A jaz sem se vedno, kadarkoli sem šel mimo ribnikov in močvirja, spomnil na Kuklico in na voznika in za živ svet ne bi bil zlezal na močvirje, niti tedaj ne, kadar je bilo trdo ko cesta.

Zato so pravili Nprobiliškim vitezom »Petpesjakovci«. Danes so že izumrli. Vidiš pa lahko v zvoniku v Nprobilicah dva vzdana kamena, eden je že tako preperel, da se ne spozna več, čigav je, na drugem pa se dobro vidi vitez, ki je eden izmed njih.

¹ Češko: Pětipeskové.

Esén:

Jesen.

Blizu, blizu bomo tedaj
božjemu Otroku;
našemu srcu bo bližji raj,
vrnili se bomo v mladost nazaj.

Jesén, jesén,
na list rumen
pišeš nam pozdrav
pečnosti zelen.